

РЕШЕНИЕ

№ 2775

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2541** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 64, ал. 7 от Закона за министерството на вътрешните работи.

Делото е образувано по жалба от В. Г. М. против издадено от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено Разпореждане, рег. № 227р-5137/24.2.2022 г., на основание чл. 64 ЗМВР. В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на постановения акт, поради неговата немотивираност и издаването му при съществени процесуални нарушения; не ангажира доказателства; претендира разноски.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт с писмен отговор и в съдебното заседание: оспорва жалбата; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди приложените по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

С Разпореждане, рег. № 227р-5137/24.2.2022 г., И. Б. - полицаи при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи, е разпоредил на В. Г. М., следното: „Да не нарушава министерска Заповед № РД-01-973/26.11.2021 г. и Разпореждане № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здраеопазването”. Разпореждането е бланково, и на гърба се съдържа текст с разясняване на възможностите за обжалване. Съдържа се подпис на жалбоподателя за връчване на разпореждането.

По преписката е приложена Докладна записка от дата 24.2.2022 г. от старши полицаи

П. Т. при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи. Според мотивите на същата, на 24.2.2022 г., около 17:00 часа, след получен сигнал е изпратен полицейски екип във връзка с възникнал скандал в магазин Б. на площад Л. мост между охраната на магазина и две лица, които са влезли без предпазни маски. След пристигането на място, полицейският екип установил лицата Р. Г. К. и В. Г. М., които влезли в спор с тях като им било обяснено, че във връзка със заповедта на министъра на здравеопазването е задължително поставянето на предпазна маска. В тази връзка и с оглед установеното по случая на В. Г. М. е изготвено Разпореждане, рег. № 227р-5137/24.2.2022 г. по описа на 03 РУ - СДВР /л. 14/.

Предмет на съдебен контрол е писмено разпореждане, от 24.2.2022 г. (на л. 14 от делото), издадено от полицейски орган при 03 РУ - СДВР. Описаната фактическа обстановка се потвърждава от представените, от страна на ответника писмени доказателства и в условията на насрещно доказване не бе опровергана от жалбоподателя.

При така установената по делото фактическа обстановка и при извършената, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, против издадено на 24.2.2022 г. от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане е редовна и процесуално допустима за разглеждане.

По същество е неоснователна.

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Полицай И. Б. е полицейски орган по смисъла на чл. 56, ал. 1 във вр. с чл. 57, ал. 1 ЗМВР. Компетентността на полицейските орган да издават разпореждания от вида на оспореното в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗМВР.

Съгласно чл. 64 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. В чл. 64, ал. 5 от закона е определено задължителното съдържание на разпореждането, когато то е издадено писмено. В този случай то следва да съдържа следните реквизити: 1. наименование на органа, който го издава; 2. адресат на разпореждането; 3. фактически и правни основания за издаване; 4. разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; 5. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; 6. дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му. Разпореждането е издадено в предвидената в закона писмена форма, съдържа изискуемите реквизити, с изключение на фактическите основания, които са изложени в приложената в административната преписка Докладна записка от дата 24.2.2022 г. на полицай при 03 РУ при СДВР. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и ТР № 1/2006 г. на ОС на ВАС неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите

основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в друг документ към изпратената административна преписка, щом изхождат от същия орган /в този смисъл Решение № 13535 от 06.11.2018 г. на ВАС по адм. дело № 6428/2018 г./.

Оспореното Разпореждане, рег. № 227р-5137/24.2.2022 г. по описа на 03 РУ при СДВР съответства на изискванията за форма, тъй като съдържа всички, изброени в ал. 5 на чл. 64 ЗМВР реквизити. С разпореждането по същество се указва на жалбоподателя „Да не нарушава министерска Заповед № РД-01-973/26.11.2021 г. и Разпореждане № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването” – поведение, което В. Г. М. изначално дължи.

Разпореждането е материално и процесуално законосъобразно. Изложените мотиви дават основание на Съда да приеме, с оглед чл. 169 АПК, че полицейският орган е упражнил законосъобразно предоставената му от чл. 64, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 ЗМВР оперативна самостоятелност.

Действително, в двете заповеди не се сочи срок за изпълнение, но липсата на този срок произтича от самите заповеди на министъра на здравеопазването, именно в които не е посочен срок за изпълнение, но които заповеди са задължителни за изпълнение съобразно цитирания в него Закон за здравето. Жалбоподателят е могъл да узнае достатъчно ясно и в достатъчна степен това, което е разпоредено. С оглед на така изложеното следва да се направи извод, че жалбоподателят в достатъчна степен е бил уведомен относно фактическите и правни мотиви за налагане на оспореното разпореждане, с което не е била затруднена защитата му.

Съдът не констатира при издаване на обжалваното Разпореждане да е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, същото е издадено след провеждане на регламентираното в специалния закон производство – чл. 64 ЗМВР. С оглед на изложеното и противно на възраженията на жалбоподателя са изпълнени изискванията на чл. 64, ал. 5 ЗМВР и на чл. 59, ал. 2 АПК за постановяване на мотивиран административен акт при спазване на процесуалните правила на закона. В хода на производството по издаване на оспореното разпореждане са събрани съответните доказателства по надлежния ред.

От доказателствата по делото, събрани в хода на административното производство и представените в хода на съдебното производство Съдът намира, че безспорно се установява, че В. Г. М. категорично е отказал поставянето на предпазна маска, което е наложило намесата на органите на реда и издаването на писмено разпореждане.

Каквито и да било доказателства за противното не се ангажираха от страна на жалбоподателя при негова доказателствена тежест, която му е надлежно указана. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт, за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл. 171, ал. 4 АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 64) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с

ограниченията на закона да издават писмени разпореждания, вкл. до граждани, "когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции" – в случая функции, по смисъла на чл. 14, ал. 1, предл. първо ЗМВР – опазване на обществения ред. Няма изрично, легално определение на понятието "обществен ред". Според Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС, по т. дело № 4, за целите на ЗМВР под "обществен ред" следва да се разбира "установените в Държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот". Определение за "обществен ред" се съдържа и в Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд, според което това е "установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права". Изпълнявайки правомощията си по чл. 64 ЗМВР полицейските органи са задължение да се съобразяват с императивното ограничение, (арг. нормата на ал. 4, чл. 64), разпорежданията "да не налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или да застрашават живота или здравето му". Процесното писмено разпореждане не налага на В. Г. М. извършването на очевидно за нея престъпление или нарушение, и не застрашава живота или здравето му, следователно и предвид ал. 4 на чл. 64 ЗМВР е задължително за адресата му. За полицейския орган не съществува задължение да преценява, дали заповедта на министъра на здравеопазването е валиден административен акт, понеже няма такава компетентност. На Съда не е известно и жалбоподателят не твърди, тези заповеди да са прогласени за нищожни по надлежния ред – с влязло в законна сила съдебно решение към процесната дата.

С оглед на гореизложеното Съдът приема, че жалбата на В. Г. М. против Разпореждане, рег. № 227р-5137/24.2.2022 г., издадено от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане, на основание чл. 64 ЗМВР, е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Жалбата подлежи на отхвърляне, с оглед на което се явява основателно искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 3 АПК,
Административен съд София - град, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от В. Г. М. против издадено на 24.2.2022 г. от полицейски орган при 03 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи писмено разпореждане, на основание чл. 64 ЗМВР.

ОСЪЖДА В. Г. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: